

saaledes tillagt Staden København, indtil anderledes blev bestemt, Arvefaldsret til den Arv, der faldt under Stadens borgerlige Jurisdiktion. Denne Rettighed blev sammen med forskellige andre Rettigheder tillagt Staden i Henhold til derom af Magistraten indgivet Andragende, der begrundedes med, at Staden paa Grund af betydelig Nedgang i dens Indtægter og betydelig Stigning i Udgifterne var bragt i en saadan Stilling, at de aarlige Udgifter væsentlig oversteg Indtægterne. Ved Reskript af 26. April 1720 bortfaldt den Staden København saaledes tillagte Rettighed, der imidlertid i Reskript af 21. August 1726 paany nævnes som tilkommende Staden. Endelig bestemtes det ved en ved Kancelli-Promemoria af 27. Maj 1775 bekendtgjort kongelig Resolution, at den Staden København tillagte Arvefalds-Rettighed efter fraværende og uligitimerede Arvinger, for saa vidt Stadens borgerlige Jurisdiktion tilforn gik, skulde vedblive, hvilken Begrænsning maa forstaaes derhen, at Rettigheden gjaldt Arvefald indenfor det Omraade, der, før Forordningen af 15. Juni 1771 om Hof- og Stadsretten traadte i Kraft, henhørte under Københavns borgerlige Jurisdiktion. I Reskript af 31. Maj 1814 om Staden Københavns økonomiske Forvaltning nævnes under § 2 e arveløse Kapitaler blandt de Indtægter, som skulde tilflyde Stadens Fond til Afholdelse af ekstraordinære og uforudseelige Udgifter.

Den Udvikling, som Københavns Kommune i det siden de ovennævnte Reskripters Udsendelse forløbne Tidsrum er undergaaet i finansiell Henseende, maa siges ganske at have bortfjernet det Grundlag, paa hvilket den omhandlede særegne Begunstigelse har været tillagt Kommunen. Naar der desuagtet ikke synes senere at være gjort Skridt til at ophæve de trufne Bestemmelser, har dette formentlig sin Forklaring dels i, at Bestemmelserne næppe til enhver Tid har været almindelig kendt hos de Vedkommende, dels i den Omstændighed, at den Indtægt, som Retten til de arvingløse Kapitaler repræsenterede, maatte antages at være ganske uvæsentlig. Under en ved Højesterets Dom af 1. November 1918 (U. f. R. 1919 pag 45, jfr. 1917 A pag 152) afgjort Sag mellem Københavns Magistrat og Finansministeriet har det imidlertid vist sig, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor den omhandlede Rettighed ingenlunde er betydningsløs, idet Magistraten ved Dommen fik tilkendt et Beløb af 63 303 Kr. 46 Ø., som en i 1911 afdød Kvinde havde efterladt sig. Det er da ogsaa denne Høje-

steretsdom, der har givet den direkte Anledning til nærværende Lovforslags Fremsættelse, idet Finansministeriet under Henvi-ning til Dommen har henstillet til Justitsministeriet at tage under Overvejelse, om det ikke vilde være naturligt at søge Bestemmelserne om Københavns Kommunes Arvefaldsret ændrede eller ophævede. Justitsministeriet har dog hidtil udskudt Spørgsmaalet om Fremsættelse af et dertil sigtende Lovforslag af Hensyn til, at det fandtes hensigtsmæssigt at søge Spørgsmaalet løst i Forbindelse med de Ændringer i Arvelovgivning, der kunde forventes at ville blive en Følge af Familieretskommissionens Beskæftigelse med Spørgsmaalet om en Revision af Arvelovgivningen. Da Finansministeriet imidlertid paany har rejst Spørgsmaal overfor Justitsministeriet om Tilvejebringelsen af en Nyordning, har Justitsministeriet dog ment nu at burde fremsætte det i saa Henseende fornødne Lovforslag. Forinden har Justitsministeriet indhentet en Erklæring fra Københavns Magistrat, der i sit Svar bl. a. har udtalt, at Magistraten under de forhaandenværende økonomisk vanskelige Forhold vil ansæ det for uforvarsligt, at Københavns Kommune berøves nogen omend nok saa ringe Indtægt.

Justitsministeriet maa imidlertid finde det naturligt, at den Særstilling, Københavns Kommune indtager i Forhold til den øvrige Del af Landet, bortfalder. Retten til herreløs Arv bør, saaledes som det har været gældende fra ældgammel Tid, være en Højhedsret for Staten. De Grunde, der i sin Tid førte til efter Andragende fra Magistraten at give Afkald paa denne Ret til Fordel for Københavns Kommune, er efter de forandrede Forhold, Udviklingen siden da har ført med sig, ikke længere til Stede, og da der heller ikke iøvrigt findes særlige Grunde for, at Kommunen skulde bevare denne Særrettighed, er det naturligt, at Retten bortfalder. Dertil kommer, at det af praktiske Grunde vil være i høj Grad ønskeligt, at Retten bortfalder. Det drejer sig ganske vist kun om forholdsvis faa Tilfælde — efter hvad der er oplyst for Ministeriet har der i Aarene 1918—24 været Spørgsmaal om Anvendelse af de paagældende Bestemmelser i alt i 15 Tilfælde — men til Gængæld kan Afgørelsen i den enkelte Sag af, om Retten til en Arv skal tilfalde Staten eller Kommunen, frembyde meget betydelige Vanskeligheder. Ifølge de gældende Bestemmelser gælder Kommunens Ret kun de Arvefald, der, før Forordningen af 15. Juni 1771